
Madár János

Vér és intelem

Mire fölédred a hajnal, késő este lesz.

Lassan-lassan utolsó bárkánk kap léket.

Ősi jussunk micsoda őrült áldozat?!

Saját hazánkban keresünk menedéket?!

Föld, földrésznyi haza a rettegés.

Európai életünkkel, halálunkkal játszunk.

Végső kérdés lett arcunk, oly nagy a csönd.

Hallgatásunkból már ki sem látszunk.

Fölénk magasodik a semmi.

Sorsunkra áldatlan hamuhegy ült.

Létünkhöz nincs egyetlen parázs sem.

Ezen a porszemnyi tájon minden kihűlt.

A tüzet, a tengert sem érezzük.

Szívünkre izzó messziség alig van.

Szentjánosbogarak keringenek égről égre.

Bolyong fölöttünk kevéske fény céltalan.

Hold, tér alig, és hiába gyúlnak csillagok.

A bölcső megriad éjszakáinkban, és dől.

Fölsír álmában – – – az újszülött.

Csecsemőink kisebesedtek a félelemtől.

Gyermekeink nehezen gyógyulnak.

Járványoktól szenved a jövő fia és lánya.

Megfertőzték életünket a politikusok.

Az erkölcs – – – teljes hiánya.